

„Romantikus, izgalmas és remekül megírt történet...
Le sem akard majd tenni. A cselekmény tökéletes ütemben halad előre,
a szereplők szinte lelépnek a lapokról.” – *RT Book Reviews*

the probability of
Violet & Luke

Violet, Luke és az esély

fine
selection

JESSICA SORENSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

J E S S I C A S O R E N S E N

the probability of
Violet & Luke

Violet, Luke és az esély

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Prologus

LUKE

KI HITTE VOLNA, HOGY EGY ROHADT TELEFONHÍVÁS ilyen bonyolult lehet... Pedig sima ügynek kellett volna lennie. Kissráckorom óta gyűlölöm anyámat – úgyhogy pontosan egy ilyen lehetőségre vártam. Most végre bosszút állhatnék a hosszú évek minden egyes gyötrelméért, belövése kényszerítéséért, kibaszott lelki tortúrájáért, amit miatta kellett elszenvednem, meg a gyerekkoromat kitöltő, összes többi szarságért. Egészen mostanáig még odáig sem sikerült eljutnom, hogy egyáltalán megpróbáljam elfogadni – vagy legalább tudomásul venni – mindazt, amit anyám velem művelt. Szóval, ez lehetne a nagy pillanat, amikor végre magam mögött hagyom ezt az egészet. Továbbléphetnék. Újrakezdhetném. Csakhogy büntudatom van, mint egy gyereknek, aki valami rosszban sántikál.

Görcsöl a hasam.

Hányinger kerülget.

És tudom, hogy ez csakis anyám miatt van. Felszínre tör mindaz, amit ő ültetett belém. Minden, amit gyerekkoromban mondott

nekem, hogy befogjam a számat. Az iszonyat. A szégyen. Nemcsak azt szégyeltem, milyen ember az anyám, hanem azt is, hogy milyen emberré tett engem.

– Mindig hallgatnod kell rám, Lukey, csakis énrám – hajtogatta állandóan. – Egyedül én tudom, mi a legjobb neked. Nincs más a világon, aki olyan jól tudná ezt, mint az anyukád. Mindig azt kell tenned, amit én mondok, különben semmi esélyed a túlélésre ezen a világon. És senkinek sem beszélhetsz arról, amit idehaza teszünk. Ehhez senkinek semmi köze. – Miután a lelkemre kötötte ezt, mindig úgy paskolgatta meg a fejemet, mintha a kutyája lettem volna. – Egyébként is – tette aztán hozzá –, ha bárki megtudná, hogy milyen dolgokat műveltél, akkor bizony nagy bajban lennél.

Nyolcéves voltam, amikor először mondott nekem ilyesmiket, és már akkor sem éreztem helyesnek. Ahogy azokat a dolgokat sem, amikre kényszerített... Órákon át ölelgetett, zagyvaságokat motyogott a fülembé, és őrült dalocskákat énekelt, azután meg a fejemet cirógatva, az arcomat puszilgatva könnyölgött, hogy lőjem be megint neki a drogot. Szörnyű volt. Minden pillanatát helytelennek és undorítósnak éreztem. De minél többet hajtogatta anyám, hogy én vagyok a hibás, annál inkább igaznak tűnt, amit mondott. Miért is ne hittem volna neki? Elvégre az anyukámról volt szó, és úgy gondoltam, hogy egy anya nem hazudhat a gyerekének.

Úgyhogy hallgattam rá. Minden áldott nap tartottam a számat. Néha megpróbáltam elszökni otthonról, mert már nem bírtam tovább. Ám mindig megtalált, és előbb-utóbb rádöbentem, hogy leginkább ő maga az, akivel szemben túl kell élnem. Végül találtam rá módot, hogy megbirkózzak vele. Az ivás és a szex segített megfedkezni róla, ilyenkor néhány múltó pillanatra végre azt érezhettem, amire mindennél jobban vágytam: hogy én irányítom az életemet.

A fejemet csóválom, hogy elhessegessem a múlt emlékeit, és a telefon szorongatva felsóhajtok. Igen, tudom, hogy anyám őrült, hogy tönkretette a gyerekkoromat, hogy elcseszte az ép eszemet. Vagyis könnyűnek kéne lennie, hogy feladjam őt a zsaruknál, és haragszom magamra, amiért mégis ennyire küszködöm vele.

De aztán elképzelem Violetet: látom magam előtt gyönyörű zöld szemét és telt ajkát, vörössel csíkozott fekete hajának hosszú hullámain, azt a szexis, tetovált testét, meg az apró, csillogó piercinget az orrában. Visszaemlékszem az arcát eltöltő szomorúságra és fájdalomra, amikor a legutóbb a karomban tartottam. Ez az, ami végül erőt ad ahhoz, hogy felhívjam a rendőrséget.

– Albany Megyei Rendőrkapitányság – jelentkezik a központos. Mivel hezitálok, és csak nem szólok bele, hozzáteszi: – Halló, tessék!

Újra és újra megköszörülöm a torkomat. De csak azért sem hagyom magam elgyengülni, szembeszállok az idegességemmel, hiába fojtogat mindannak az emléke, ami gyerekkoromban történt velem.

– Halló, én... szeretnék bejelentést tenni a Hayes-gyilkossággal kapcsolatban. – Amint ezek a szavak elhagyják a számat, máris húszszor jobban érzem magam, enyhül a büntudatom. Már csak azt kívánom, bár eltörölhetném ezzel a múltat, ám arra semmi sem lehet képes. Nincs, ami visszaadhatná nekem Violetet. Ami történt, megtörtént, és ezen már soha többé nem változtathatok.

VIOLET

Francba az étellel! Gyűlölöm. Jobban, mint valaha. És a sors is tehet egy szívességet. Kurvára gyűlölöm a sorsot is.

Miközben a férfi kérges tenyere bejárja a testem, a bőrrömet tapogatja, alig bírom megállni, hogy ne fintorogjak. Azt kívánom, bár csak egész életemben békén hagyott volna az a rohadék sors. Akkor talán nem kóstitottam volna bele az élet másik, jó oldalába. Akkor talán ez most nem lenne olyan nehéz.

Bármennyire pánikolok is belül, kifelé a higgadt, összeszedett éneket mutatom. Azt a Violetet adom elő, aki bármikor képes mosolyt villantani, ha szükséges. Azt, aki bárkit el tud bűvölni. Még akkor is, amikor megérezem a fájdalmat, ahogy a térdem az ágy oldalának ütközik, és a pasas térdre kényszerít, én meg se rezzenek. Kívül halott vagyok, jéghideg, pedig valójában olyan gyorsan zakatol a szívem, hogy kábán szédelgek. Túl gyorsan pörög minden, forog velem a világ, nem bírok dűlőre jutni az érzelmeimmel, ami nem is baj. Így nem bírom felfogni, mit is érzek, és ettől elviselhetővé válik ez a pillanat, kevésbé fájdalmas, kevésbé szégyenletes.

De hiába, miközben a férfi továbbra is birtokba veszi a testemet a kezével, és azt suttogja a fülembé, *tartozol nekem, amiért elcseszted, ez az ára, nincs senki másod, csak én*, ez visszhangzik a fejemben, és megöli a lelkemet, lassan, de biztosan. Miközben a pasas lefelé nyomja a fejemet, akaratlanul is azt kívánom, bár egy gombnyomással megállíthatnám az időt, elillanhatnék erről a helyről, és eltörölhetném azt, ami mindjárt történni fog velem.

Igen, rohadt sok olyan pillanat van az életemben, amit szeretnék megváltoztatni, ha lehetne. Az estét, amikor nem készültem föl a matkdogára, mert Preston azt akarta, hogy anyagot áruljak neki, akkor először. Azt az éjszakát, amikor nem bírtam aludni, ezért lementem az alagsorba, így életben maradtam, míg a szüleimet meggyilkolták. Azt a pillanatot, amikor úgy döntöttem, otthagynom Luke-ot. És ezeket a mostani pillanatotkat is.

Az életem minden ilyen momentumának voltak következményei; egyeseknek súlyosabbak, mint másoknak. Én pedig sajnos fájdalmasan tisztában vagyok azzal, hogy utólag semmin sem lehet változtatni, legalábbis a múltat nem törölhetjük el csak úgy, pusztán azért, mert szeretnénk újakezdeni. És én alapvetően – a szüleim halálát leszámítva – nem is szoktam túl sokat rágódni a múlt megváltoztatásán, mert leginkább magát a sorsot hibáztatom a kicseszettül szar életemért.

Ám már két hónapja, hogy elhagytam Luke-ot és azt a lakást, ahol sokkal inkább otthon éreztem magam, mint gyerekkorom óta bárhol. És habár még mindig rosszul vagyok a tudattól, hogyan gabyodott össze kettőnk múltja, már évekkel a legelső találkozásunk előtt, a lelkem mélyén akkor is azt kívánom, bár másként csináltam volna mindent. Az elmúlt két hónapom maga volt a pokol, tele a fülembe suttogott fenyegetésekkel és durva kezek tapogatásával. Mostanra nyomát sem lelem magamban annak a Violet Hayesnek, akit Luke Price hatása előcsalogatott belőlem. Az a lány meghalt, abban a pillanatban, hogy úgy döntött, visszatér Preston házába, mert szenvedett, és nem tudta, ki máshoz fordulhatna. És nem vagyok biztos benne, hogy valaha is feltámadhat.

Ezúttal nem kenhetem a sorsra mindazt, ami velem történik. Csak a saját büszkeségemet hibáztathatom érte, a sebzett szívemet, meg azt a döntésemet, ami számtalan másik, rosszabbnál rosszabb döntéshez vezetett. Ezeknek a következményeit semmi sem törölheti el.

Ebből az egészből én már soha nem törölhetek el semmit.

1. fejezet

VIOLET

ALIG VAGYOK MAGAMNÁL, EL-ELSZÉDÜLÖK, miközben két hónapnyi rossz döntés nehezedik rám, lenyom a felszín alá. Az egész testem belemerül a vízbe, és úgy érzem, a tüdőm menten szétrobban, mégsem emelkedem ki, hogy levegőt vegyek. Teljességgel elfogadom, hogy már nem maradt bennem élet, egyáltalán nem küzdök az elmerülés ellen, egészen addig lent maradok, amíg pehelykönnyűnek, szinte súlytalannak nem érzem magam. Még egy-két másodperc. Már csupán annyira van szükségem. Kibírom. Érezni akarom ezt a kellemes zsibbadtságot, csak még egyetlenegy pillanatig, mielőtt kénytelen lennék visszatérni életem fájdalmas valóságába, és szembenézni azzal, hogy mi vagyok.

Csak még egy másodperc!

Fojtsd vissza a lélegzeted!

Tartsd bent a levegőt!

Nyomd el a fájdalmat!

Zárd ki a kint!

Ne gondolkozz!

Ne lélegezz!

Ne élj!

Néha eltűnődöm, mi történne, ha átlépném azt a bizonyos határt. Ha egy másodperccel tovább maradnék a víz alatt a kelleténél, és többé már nem jutnék levegőhöz. Ha túl közel merészkednék a szakadék széléhez. Ha egy kissé túl gyorsan száguldanék a lejtőn a semmi felé. A halálba... Vajon fájna? Vagy inkább minden tehetőtlen lenne? Felszabadító? Az elmúlás tényleg jobb volna, mint az élet? Ha eljönne a vég, akkor talán képes lehetnék megint felszabadultan lélegezni? Csakis úgy tudhatnám meg, ha meg merném tenni azt az utolsó lépést: ha belezuhanék a szakadékba, a semmibe. Ha teljes sebességgel leszáguldanék a lejtőn. Ha lesüllyednék a mélybe, és nem jönnek fel levegőért. Egy hajsza válasz el attól, hogy megtudjam, ám egyelőre mégsem állok készen végleg megpecsételni a sorsomat.

Így hát megmarkolom a kád szélét, nagy nehezen kidugom a fejem a vízből, és levegő után kapkodok, a tüdőm hálásan sajog. Felülök, félig még mindig elmerülök a vízben, be- és kilélegzem, buzog az ereimben a vér, eltölt az adrenalin. Az érzelmeim még mindig fásultak, és csakis a következő levegővételre koncentrálok. De minél tovább lélegzem, annál könnyebben megy, és egyre jobban felélénkül az agyam. Érzések és gondolatok rohannak meg a szüleim haláláról, a meggyilkolásukról. A szívembe marnak az emlékek. És megint a fejemben jár az, ami kis híján megöl, valahányszor csak eszembe jut. Minden egyes nap minden egyes percének minden egyes átkozott pillanatában... Teljesen eluralkodik rajtam.

Luke Price. Az egyetlen srác – az egyetlen személy –, akit gyerekkorom óta igazán közel engedtem magamhoz. Az egyetlen, aki mellett biztonságban éreztem magam. És most mindezt elveszítettem.

Elveszítettem őt. Elvette – elrabolta – tőlem a sors beteges és torz humora. Az élet előbb egymás útjába sodort minket, azután hagyta, hogy rá kelljen döbbernünk, már jóval a legelső találkozásunk előtt összekötött bennünket a múltunk. Kiderült, hogy Luke anyja volt az egyik beható a házukban a szüleim meggyilkolásának éjszakáján. Ezek szerint egész végig esélyünk sem volt arra, hogy egy pár lehessen belőlünk. Pedig a sors hagyta, hogy azt higgyük, egymásnak szánt minket, attól a pillanattól kezdve, amint azon az ablakon kiugorva rázuhantam Luke-ra, és képen rúgtam őt.

Most viszont rosszabbul érzem magam, mint valaha életemben. Luke előtt nem tudtam, milyen, ha igazán törődik velem egy srác, és azt sem értettem, milyen lehet beengedni valakit az életembe. Most viszont igencsak gyorsan megtapasztalom, milyen nehéz elnyomni az érzelmeimet, így, hogy már tudom, mennyire csodás lehet érezni.

De azért megpróbálok kitartani, ha másért nem, azért, mert látni akarom, mi lesz az ügy vége. Látni akarom, ahogy valaki végre megfizet a szüleim haláláért. Bár ez talán lehetetlen, mert volt egy másik beható is... aki még mindig ismeretlen. Utálom, hogy nem tudom, ki lehetett az. Ugyanakkor azzal sem megyek semmire, hogy legalább az egyik tettes kilétére rájöttem; főleg, mert még senki sem bűnhődött a történetekért. Utálom, hogy az igazság tönkretette az egyetlen lehetőségemet a boldogságra, viszont gyűlölöm magam, amiért egyáltalán eszembe jut ilyesmi. Önzőnek érzem magamat tőle. A szüleim meghaltak, és nekem csakis arra kellene gondolnom, hogy a gyilkosaikat mikor éri végre utol az igazságszolgáltatás – én azonban nem bírom kiverni a fejemből, milyen békés és boldog voltam Luke-kal. Ötéves korom óta nem éreztem így magam. Vissza akarom kapni ezt az érzést, majdnem ugyanannyira, amennyire látni akarom, ahogy a szüleim gyilkosai megbűnhődnek. És ezt helytelennek érzem: félek,

hogy a szüleim megvetnének érte, ha most látnának. És talán látnak is. Talán megvetnek engem a sírjukból, aminél még nem is jártam, egyszerűen azért, mert nem bírtam rávenni magam, hogy odamenjek.

– Violet, mi a francot csinálsz már odabent?! – dörömböl az ajtón Preston, aki a nevelőapám volt tizenöt éves koromtól egészen addig, amíg be nem töltöttem a tizennyolcat. Nyolc évvel idősebb nálam, ám egy csöppet sem zavartatja magát a korkülönbség miatt, sőt épp hogy folyton kihasználja. Régebben nem volt így rám kattanva, legalábbis nem ennyire. De aztán elhagyta a felesége, és azóta mintha csak velem lenne elfoglalva. Már a hangjától is felkavarodik a gyomrom, mert eszembe jut róla mindaz, ami az elmúlt két hónapban történt, mióta visszaköltöztem ide. Nem lakhatok itt ingyen, viszont Preston nem fogad el tőlem pénzt. Úgyhogy lakbér fejében dílerkedem, és a testemmel fizetek meg minden hibáért, amit csak vétek menet közben.

Gyűlölöm magam, amiért hagyom, hogy a kétségbeesés szinte teljesen elpusztítson, és csak úgy engedem megtörténni a dolgokat.

– A kádban vagyok – válaszolom, hányingerrel küszködve. Végigsimítok vizes hajamon, aztán hátrahajtom a fejemet, és a kád szélének támasztom.

– Hát, ha nem végzel most már sürgősen, akkor kénytelen leszek feltörni a zárat, és bemenni, hogy én magam hozzalak ki! – fenyeget meg Preston félig-meddig komolyan az ajtón át, és a hangjából kihallatszik a derű. Meg a vágy. A sóvárgás. Az igény.

Gyűlölöm őt.

Szükségem van rá.

Nem akarok itt lenni.

– Mindjárt kimegyek, csak pár perc! – kiáltok vissza, és a csapból csöpögő vizet bámulom. Felrakom a lábamat a kád permére, és a

sárgás zúzódásokat bámulom, amik a vádlimtól egészen a combomig beborítják a bőrömet. Ám amint bevillannak annak emlékképei, hogyan szereztem a véraláfutásokat, gyorsan megcsóválom a fejemet, és felhúrom a falakat az agyamban. Nem vagyok hajlandó erre gondolni. Túl kell élnem, bármi történjék is velem, ahogy eddig tettem, gyerekkorom óta, egyik nevelőszülőttől a másikhoz lepasszolva, magamra maradva. Elvégre kibírtam már ennél rosszabbat is.

– Idekint kéne felöltöznöd – mondja Preston, és a hangjától megfájdul minden zúzódásom. – Azzal törleszthetnél az anyagért, amit elvesztettél a múlt héten.

Grimaszolok az emlékeztetőtől. Az előző hétvégén csúnyán elszúrtam egy eladást. Nem figyeltem oda eléggé, mert azon járt az eszem, hogy néhány napon belül kezdődik az új félév, és Luke meg én kénytelenek leszünk viszontlátni egymást a kampuszon, valószínűleg közös órákra is kell majd járnunk. Így előbb nyomtam a csávó kezébe a jó nagy adag füvet, mint hogy megkaptam volna tőle a lóvét, mire a rohadék fizetés nélkül lelépett, totálisan kicseszve velem.

– Azt hittem, azzal törlesztek, hogy most szombaton és vasárnap is árulok. – Eszem ágában sincs megemlíteni, hogy már megtettem neki valamit büntetésül a hibámért, mert attól félek, ha kimondom, elhányom magam. Lejebb csúszom a vízben, a plafont bámulom, gyözködöm magamat, hogy ne is törődjek Preston szavaival, és ne törődjek az undorral sem, amitől kavargó a gyomrom.

– Irtóra lelombozó lettél mostanában, Violet Hayes – közli. – Sokkal könnyebb volna az élet, ha egyszerűen csak ellazulnál, és azt tennéd, amit mondok neked.

– Most is azt csinálom – felelem a fogamat csikorgatva. Hosszú évek óta nem díjazom, ha a vezetéknevemet kell hallanom, és

végképp nem szeretem elárulni senkinek. Túlságosan fájdalmasan emlékeztet a szüleimre, meg arra, ahogyan meghaltak. Az egyetlen ember, akitől nem utáltam hallani a teljes nevemet, az Luke volt. Régebben kikerétem volna magamnak, amiért Preston így mert szólítani, ám mostanában még ahhoz sincs erőm az érzelmi kikészültségtől, hogy fölkapjam ezen a vizet.

Csak akkor lélegzem föl, amikor hallok, hogy a férfi elmegy a fürdőszoba ajtajától. Ekkor végre kiszállok a kádból, és megtörülközöm. Miután szárazra dörgöltem szétázott bőrömet, felöltözöm: ujjatlan, lila felsőt veszek, hozzá fekete mellényt és nadrágot. Kicsit felborzoló a hajamat némi zselével, szájfényt kenek fel, kihúzom a szemem feketével, aztán kimegyek a fürdőszobából. Még nem tisztult ki teljesen a fejem az iménti adrenalinlökettől, amit az váltott ki, hogy kis híján belefojtottam magam a kádba.

Csomagolt gofrit veszek elő a szekrényből, és berakom a pirítóba, a hűtőből pedig kikapok egy üveg vizet. Remélem, hogy Preston hajlandó lesz elvinni autóval a suliba, ha megkérem. *Könyörgök, legyen rá hajlandó!*

De nem találom őt a szobájában, ami valószínűleg azt jelenti, hogy lement az aprócska alagsorba, ahová csak kuporogva lehet beférni, és a drogok rejtkehelyéül szolgál. A bejárata mindig zárva van, bár amúgy se akarnék lemenni oda. Eszem ágában sincs bemászni a ház alatti hátborzongató kis lukba, hogy abban a szűk, zárt térben rekedjek a fickóval. Így inkább bemegyek a nappaliba, és föl húzom a csizmámat, aztán csak várok.

A szegényes, lepukkant ház, amiben lakunk, egész tiszta, habár betölti a cigifüst meg a gandzsa szaga. Viszont legalább nem hever szemét szanaszéjjel, mindig takaros rend van. Gyerekként nem is egy olyan nevelőszülőnél éltem, akinek az otthonában a tisztaság nem

létező fogalomnak számított, és mindent beborított a mocskok meg a por. Nem volt épp ideális.

– Szóval, mi a mai terved? – kérdezi Preston, ahogy bevonul a házba. Kockás, kapucnis dzsekit húz, és lesöpri hajáról a koszt.

Viszket a tenyerem, hogy ökölbe szorítsam a kezemet, és leverjem a képéről a lazaságot. Ám elfojtom magamban ezt az ingert, gyorsan fölhúzom térdig érő csizmám cipzárját, aztán fölállok, és fogom a táskámat.

– Ami azt illeti, épp órára megyek, úgyhogy el kéne vinned az egyetemre, hacsak nem akarod egyszerűen kölcsönadni nekem a koscsit mára. – *Légyszi, mondj szimplán igent, és ne követelj semmit cserébe!*

– Tudod, hogy utálok odaadni a verdámat, ha nem árulni mész – közli. Az ajtófélfának dől, és karba teszi a kezét. Úgy néz rám, ahogy olyankor szokott, ha akar tőlem valamit. – Semmi kedvem itt ragadni kocsni nélkül.

A vállamra akasztom a táskát.

– Jó, de azért el tudnál vinni a kampuszra, nem? Akkor nálad maradhat az autó. – A tanítás még csak pár napja kezdődött el, ám már is bebizonyosodott, milyen nagy macera eljutnom az egyetemre. Az lett volna a legszimplább megoldás, ha megint beköltözöm a kollégiumba, csakhogy hülye módon túl sokáig vártam a jelentkezéssel, és már nem jutottam szobához. Azt hittem, hogy év közben is a nyáron bérelt lakásunkban fogok élni Luke-kal, Sethtel meg Greysonnal, ám ez a zseniális terv totálisan becsődölt.

Preston lesimítja a haját, majd a szobán átvágva megáll előttem. Túl közel van, és érzem az illatát... Gyűlölöm ezt a szagot.

– Utállak elfurikázni oda, mert akkor pár óra múlva érted is kell mennem. És csak tétlenül malmozok, amíg indulnom kell érted.

– Nincs semmi dolgod, amit esetleg elintézhetnél a városban, amíg én az egyetemen vagyok? – Észrevétlenül elhúzódom tőle egy kicsit, mert felkavarodik a gyomrom a szagától.

A fejét csóválja.

– Nem igazán. – A dohányzóasztalon heverő slusszkulcsért nyúl.

– De beugorhatok Danhez, van egy kis megbeszélnivalónk.

Elkomorulok.

– Még mindig bizniszelsz azzal a perverzzel?

Lazán vállat von, és megpörgeti az ujján a kulcskarikát.

– Szerinted perverz, szerintem meg csak egy fickó, aki szeret bulizni. – Rám kacsint. – Mint én.

– Fizet nőknek, hogy szexeljenek velem. – Ezt úgy mondom Prestonnak, mintha bármin is változtatna, pedig láthatóan a legkevésbé sem zavarja.

– Az emberek egy csomó mindenért cserébe hajlandóak szexelni: pénzért, kajáért, fedélért a fejük felett... – Vádló tekintettel néz rám.

Könyörgöm, valaki szabadítson ki erről az elcseszett helyről!

Észreveszem, mennyire vörös a szeme, ami azt jelenti, hogy valószínűleg be van állva. Tudom, hogy ilyen állapotban teljesen fölösleges vitatkozni vele. Lemondóan sóhajtok, és az ajtó felé hátrálok.

– Jó, tök mindegy, akkor majd stoppolok. – Egyszerre tetszik és riaszt is ez az ötlet.

Tetszik, mert imádom az izgalmat. És pontosan az riaszt, amennyire imádom az ilyen dolgokat... Imádom a veszélyt, mert már csak az maradt nekem. A kockázat. Habár mostanra már nem igazán jelent kockázatot semmi, hiszen mi vesztenivalóm lehet még?

Preston grimaszol.

– Ne drámázz már itt nekem! Elviszlek a suliba, de aztán úgy boldogulsz, ahogy tudsz, mert a saját dolgommal kell foglalkoznom.

Esélyes, hogy csak úgy juthatok el bárhová a kampuszról, ha stoppolok, mivel nincsenek haverjaim, leszámítva talán Greysont, akivel még mindig szoktam dumálni a melóban, és néha együtt is lógunk. De nem hiszem, hogy ma neki is lenne órája, ráadásul utálok bárkitől szívességet kérni... Épp elég baj, hogy Prestontól kénytelen vagyok segítséget kuncsorogni.

– Oké, nekem megfelel – erőltetek magamra derűs hangot, miközben az ajtó felé fordulok. Már is alig várom, hogy véget érjen ez a nap.

Az elmúlt hónap rohadt nehéz volt, pláne, mivel felpörgött a nyomozás a szüleim ügyében, miután Luke előállt az információval az anyjáról, Mira Price-ról. Nem beszéltem Luke-kal a történetekről, mert így is alig bírok ránézni, anélkül hogy eltöltene a gyötrelmem... illetve még valami, amihez foghatót, azt hiszem, még soha nem éreztem. Ám a zsaruk egyelőre nem jutottak szinte semmire. Kikérdezték Mira Price-ot, és az ügyet vezető Stephner nyomozó próbál elég bizonyítékot szerezni ahhoz, hogy házkutatási parancsot kaphasson a nő otthonához. Amikor megkérdeztem tőle, miért nem tehetünk egyszerűen tanúvallomást Luke-kal a dalról, a nyomozó közölte, hogy szerinte ez kevés lenne a bíróság előtt: többre van szükség holmi dalocskánál. DNS-bizonyítékra vagy valami még annál is jobbra. El nem tudom képzelni, mit találhatnának még Luke-ék házában ennyi év után – tuti, hogy az anyja már réges-rég megszabadult minden bizonyítéktól –, szóval, eléggé pesszimista vagyok, nem igazán hiszem, hogy le fogják tartóztatni a nőt.

Viszont a média felkapta az ügyet, és irtó nagy hírverést csap körülötte, pokollá téve az életemet. Folyton zaklatnak az olyan alakok, mint Stan, a riporter, aki telefonon hívogatott. Idegtépő a sok SMS,

pláne, mert bármelyik lehet magától a gyilkostól, hiszen két tettes volt a házunkban azon az éjszakán, és talán most is a közelemben ólálkodnak, engem figyelnek.

Mi lesz, ha az, aki megölte a szüleimet, úgy dönt, hogy velem is végezni akar?

Az egyik röpké, kissé részeg kiakadásom alkalmával elárultam Prestonnak ezt a félelmemet, és hülye módon még annál is többet kotyogtam ki, mint amit akartam. Például beszéltem neki arról, mi történt köztünk Luke-kal, így ezt most felhasználja ellenem. Vagyis nem elég, hogy állandóan rettegek az életemért, Preston is folyton emlékeztet, mim maradna, ha elhagynám őt: semmim, de semmim. Azonban néha akkor is szívesebben választanám a semmit.

Ám igyekszem nem sokat agyalni ezen, miközben kimegyek a bejárati ajtón, a nyomomban Prestonnal. Amikor elérünk a felhajtón álló vén, szürke Cadillachez, a férfi megkerül, és a kocsihoz hajolva kinyitja nekem az anyósülés ajtaját. Mint egy igazi úriember, pedig korántsem az, és ezt be is bizonyítja a következő mozdulatával: próbálok elmenni mellette, hogy beszálljak a kocsiába, ám ekkor megragadja hátulról a csípőmet, és magához szorít.

Miközben hozzám préselődik, és csókot nyom a tarkómra, elképzelem, amint egy toronyház legtetejének peremén állok, majd a karamot kitarva levetem magamat a mélybe.

– Arra gondoltam, hogy holnap csinálhatnánk valami bulisat a születésnapodra – mondja, és ujjai lejjebb vándorolnak a csípőmön. A bőrömet mintha tűk és borotvák hasogatnák.

– Az már több mint egy hónapja volt – válaszolom színtelen hangon. *Ne érezz semmit! Ne érezz semmit!* – És őszintén szólva, semmi kedvem megünnepelni azt a napot, amikor a világra jöttem.

– Jesszus, neked meg mi bajod van? Mindig olyan depis vagy. – A fülemhez hajtja a fejét, és a cimpámat harapdálja. – Hát nem teszek meg érted mindent? Nem adom meg neked mindazt, amit csak akarsz? – Becsúsztatja ujjait a nadrágom derekába, a bőrömet cirógatja. – Hadd tegyek érted valami különlegeset... vagy még jobb, csináljunk együtt valami spécit!

– Semmi kedvem veled ücsörögni idehaza, és betépni, miközben letapizol. – Legszívesebben elrohannék. Futásnak erednék az utcán, és többé meg sem állnék. Olyan sebesen, olyan messzire szaladnék, hogy magam mögött hagyhassam az érzéseimet. Az összezavarodottságomat. Az undoromat az elmúlt pár hónap minden ilyen pillanata miatt, mint ez a mostani. A lekötelezettségemet, amire tudom, hogy Preston emlékeztetni fog, ha közlöm veled, ne nyúljon hozzám többet.

Ujjai a bőrömbbe vájnak, flörtölő hangulata haragba csap át: megint olyat mondtam, amit nem kellett volna.

– Miért nem bírsz hálásabb lenni? Basszus, néha azt hiszem, az lenne a legjobb, ha egyszerűen kirúgnálak. Hagynom kéne, hogy utcára kerülj. Akkor aztán próbálhatnál prostiként lóvét keresni.

– Talán tényleg azt kéne... – Az ajkamba harapok, amint kimondom ezt, mert nem akarok hajléktalan lenni; most aztán végképp nem, hogy ennyire felbolydult az életem. – Á, mindegy, ha szeretnél csinálni valamit a születésnapom alkalmából, benne vagyok. – Próbálom kidumálni magam a zúrból, amit okoztam, miközben arra koncentrálok, milyen lenne a mélybe zuhanni, és végül becsapódní. Vajon tényleg olyan érzés lenne egy pillanatra, mintha repülnék? Vagy inkább csak az esést érzékelném? Fájna, amikor a földön landolnék, széttörve a csontjaimat? Vagy addigra már nem is lennék magamnál?

– Jó kislány – feleli. – Mindig is nagyon engedelmesen szót fogadtál nekem. – Aztán megcsókolja a nyakamat, és szívatja a bőrrömet, mielőtt elenged.

Zakatom a szívem, kívülről azonban továbbra is élettelennek tűnök, és hagyom, hogy eltöltsék az agyamat a képek a saját holttestemről, amint összetörve heverek a földön. Ám ekkor valami más villan hirtelen a lelki szemeim elé, ahogy az megesik néha. Az elmém már nem a zuhanásról ábrándozik, hanem Luke ölelő karjáról.

Ahol *biztonságban* érezhettem magam.

Most sokkal könnyebb lenne minden, ha még mindig így érezhetnék; de én már rég megtanultam, hogy semmi jó nem tarthat örökké.

2. fejezet

LUKE

ÖRÖKKÉ UGYANAZ A KÉT DOLOG JÁR A FEJEMBEN: a pia meg a pénz. Vagy a pia meg a póker. Muszáj csakis ezekre koncentrálnom, mert abban a pillanatban, hogy elkalandozom, és az életem többi részére gondolok, azonnal eszembe jut ő. Violet Hayes. A lány, aki padlóra küldött, aki miatt teljesen szétestem, ám eleinte azt hittem, ennél jobb nem is történhetett volna velem: csak őrá tudtam gondolni, egyedül őt akartam. De végül mégis elveszítettem. Vagyis inkább elrabolta tőlem az, amit anyám tett. Tudhattam volna, hogy nem szökhetek el a múltam elől: hogy hiába megyek el az egyetemre, még az sem lesz elég távol a muterom örületétől. Ostobaság volt azt hinni, hogy anyám itt nem fogja megtalálni a módját, miként uralhatná teljesen az életemet, ugyanúgy, mint gyerekkoromban is tette. Tudnom kellett volna, hogy még nincs vége.

Miután Violet két hónappal ezelőtt kiköltözött a lakásból, felhívtam a rendőrséget, és bejelentettem azt, amit a gyilkossággal kapcsolatban megtudtam. Nem volt sok, ám biztosan éreztem, hogy legalább ennyivel tartozom a lánynak. De sajnos az a telefonhívás nem

sok eredményre vezetett. A zsaruknak nem sikerült semmi rendes bizonyítékot találniuk, ami alapján letartóztathatnék anyámat, viszont továbbra is tart a nyomozás, én pedig mindennap drukkolok, hogy végre történjen valami előrelépés.

Azt hiszem, a lelkem mélyén abban reménykedtem, hogy Violet talán visszatér hozzám, ha elmondom az igazat a rendőrségnek. De nem így lett. Ha erősebb volnék, hazamennék anyámhoz, és saját magam kutatnék át minden zugot, bizonyítékot keresgélve, habár fogalmam sincs, mit is kéne keresnem. Viszont mégiscsak kíváncsi vagyok, mi lapulhat az alagsor káoszában. A tökéletes, tiszta ház alatt felhalmozódott mindaz a rengeteg cucc, amitől anyám az évek során nem volt hajlandó megszabadulni. Ám a gondolat, hogy visszamenjek oda, és szembenézzek azzal a nővel... Miközben eltölt ez a düh... Félek, hogy mit művelnék vele, ha elborulna az agyam. Így hát Violet és köztem megmarad a fal, percről percre egyre erősödik-magasodik, én pedig úgy érzem, lassan haldoklom.

Reggelente csak úgy bírok fölkelni, hogy próbálok arra összpontosítani, előbb-utóbb túl fogom tenni magam a lányon, hiszen az idő elméletben minden sebet begyógyít, vagy valami hasonló baromság. Én azonban úgy érzem, hogy az idő múlása épp ellenkező hatással van rám. A sebeim elfertőződtek, a testemet átjárja a gyulladás, és szétrohaszt belülről. Ha mindez a szarság nem lenne elég, anyu elküldte nekem a nővérem naplóját, amit Amy egészen a tizenhat évesen elkövetett öngyilkosságáig vezetett. Persze nem kértem a naplót, de a muterom megtalálta az egyik dobozában, és valami érthetetlen okból elküldte nekem, csak hogy szórakozzon velem, szokás szerint. Megpróbál azzal összetörni, hogy a testvérem halálára emlékeztet.

– Ne feledd, hogyan hagyott el engem a nővéred! – mondta anyu, amikor felhívtam, miután megkaptam postán a naplót, és kérdőre

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

vontam, mi a francot akart ezzel. – Vissza kell jönnöd hozzám, Lukey! Ne hagyj te is magamra... ne legyél olyan, mint Amy!

– Menj a picsába! – ordítottam, és leraktam a telefont. Úgy lán-
golt bennem a düh, hogy végül széztúztam az egész szobámat, mire
le tudtam higgadni.

Nem terveztem elolvasni a naplót, mert soha semmiből nem szár-
mazott még jó, amit én anyámtól kaptam. Azonban túl sok szabad-
időm van mostanában, így ez az átkozott füzet csak nem hagyott
nyugodni, és végül nem bírtam ellenállni neki. Amint elkezdtem ol-
vasni, rádöbentem, hogy a muter tuti még csak bele se nézett, mie-
előtt elküldte nekem, pedig nem ártott volna, mivel Amy szavai bor-
zalmas, ám nagyon is hiteles képet festenek róla: a naplóból világosan
kiderül, milyen beteges és eltorzult lelkű az a nő. Valahányszor elol-
vasok egy-két oldalt, egyre többet értek meg abból, mi minden zaj-
lott köztük a nővéremmel, amit akkor még fel sem fogtam, amíg
velük éltem. Például megtudom, hogy anyánk egyszer megpróbálta
fizetség fejében magát Amyt felkínálni az egyik dílerének:

*Anyu valami olyat kér tőlem, ami iszonyú helytelenül hangzik,
pláne így, hogy még csak tizenkettő vagyok. Azt akarja, hogy oda-
adjam magam egy pasinak... úgy, teljesen... Fogalmam sincs, mit
tegyek. Viszont anyu azt mondja, hogy ez segítene neki kifizetni
a számlákat, meg az egyebeket is. Nem tudom, pontosan mit ért
„egyebek” alatt, de fogadni mernék rá, hogy többek között azt a
szart, amit az öcsémmel adat be magának injekcióban. Tudom,
hogy nem cukorbetegség elleni orvosság, hiába hajtogatja ezt ne-
kem anyu.*

Nem vagyok hülye. Tudom, hogy drogozik.